

העולם מחרב הצלתני. ומדבר מלאתני. וברעב זנתני. ובשבע
כלכלתני. ובהכעיס אותך באשר ייסר איש את בנו יסרתני.
ובקראי מצרתי נפשי יקרה בעיניך וריקם לא השיבותני:
ועוד הגדלת והוספת על כל זה. בתתך לי אמונה שלמה
להאמין כי אתה אל אמת. ונביאיך אמת ולא נתתי לי חלק
עם מורדיך וקמיה. ועם נבל נאצי שמך. אשר בתורתך ילעיבו.
ובעובדיך יריבו. ונביאיך יכזיבו: מראים תומה. ותחתיה
ערמה. מראים נפש זפה ונטהרת. ותחתיה תעמוד הבהרת:
בכלי מלא בלימה. רחוי מחוי במי ערמה. וכל אשר בתוכו
יטמא: קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את
עבדך. אמנם יי אלהי אודך. כי נתת בי נפש קדושה.
ובמעשי טמאתיה. וביצרי הרע חללתיה וגאלתיה: והנה גבר
עלי. והפיץ חילי. ולא נשאר אלי. כי אם מחנה רחמיה. אף
אדע כי בם אתקפנו. ויהיו לי מעיר לעזור אולי אוכל נקה
בו ואגרשני:

יהי רצון מלפניך יי אלהי לכוף את יצרי האכזרי והסתר
פניך מחטאי ומאשמי. אל תעלני בחצי ימי: עד אכין צידה
לדרכי. וצידתי ליום נסיעתי. כי אם אצא מעולמך באשר

ließest du mich dem Schwerte entkommen, der Pest entrinnen, in Hungerszeit gespeist
sein. Selbst wenn ich dich erzürnte, so züchtigtest du mich bloß, wie ein Vater seinen
Sohn züchtigt; klagte ich in meiner Noth, so war meine Seele dir theuer und du
schicktest mich nicht leer zurück. Dieses alles übertraf noch deine Gnade, als du mir
einen Glauben gabst, der mich lehrt, daß du ein wahrer Gott bist, eben so wahr
deine Propheten. Ließest mich nicht Theil nehmen an den Widersachern, die deinen
Namen schmähen, deine Lehre verachten, mit deinen Dienern hadern, deine Propheten
Lügen strafen; Einfalt zur Schau tragen, worunter List ist, eine reine und geläutere
Seele zeigen, aber der Ausatz steht dahinter. Ein Gefäß mit Schande gefüllt, von
außenher listig abgewaschen, aber darin alles unrein. Ich bin zu gering für die Gnade
und Wahrheit, welche du erzeugtest deinem Diener. Danken muß ich dir, mein Gott,
daß du mir eine heilige Seele gabst, die ich aber durch schlimme Handlungen ver-
unreinigte und durch die böse Gesinnung entweihte und verabscheuungswerth machte.
Sie überwältigte mich, schlug meine Kräfte nieder; mir blieb nichts übrig als deine
Barmherzigkeit; ich weiß dadurch kann ich ihrer Meister werden, sie allein kann mir
beistehen, vielleicht kann ich sie verringern oder gänzlich vertreiben. Möge es dein Wille
sein, o Herr! meine grausamen Leidenschaften zu bezwingen, verbirg dein Antlitz doch
vor meinen Sünden und Schulden, rufe mich nicht ab in der Hälfte meiner Tage,
bis ich mir Vorrath gesammelt für den Tag meines Abzuges. Sollte ich deine Welt
verlassen wie ich hineinkam, ganz nackt zurückkehren, wie ich sie betrat, weßhalb wurde

בְּאֶתִי. וְאֲשׁוּב עָרוֹם לְמִקְוֵי כְּאֲשֶׁר יֵצְאֶתִי. לָמָּה נִבְרָאתִי.
וְלִרְאוֹת עֵמָל נִקְרָאתִי. טוֹב לִי עוֹד אֲנִי שָׁם. מֵצֵאתִי לְהַגְדִּיל
וְלִהְרַבּוֹת אֲשָׁם: אֲנִי הָאֱלֹהִים בְּמִדַּת רַחֲמֶיךָ שְׂפָמַי אֵל
בְּאִפְךָ פֶּן תִּמְעִיטֵנִי: כִּי מָה הָאָדָם כִּי תִדְיֶנָּהוּ. וְהִכָּל נִדָּף אֵיךְ
בְּמִשְׁקַל תִּבְיָאֶהוּ. וּבַעֲלוֹתוֹ בְּמֵאזְנֵי מִשְׁקָל. לֹא יִכְבֹּד וְלֹא יִקָּל.
וְיִמָּה יִסְכּוֹן לֶךְ לַעֲשׂוֹת לְרוּחַ מִשְׁקָל: מִיּוֹם הַיּוֹתוֹ הוּא נִגְשׁ
וְנִעְנָה. נִגּוּעַ מִכָּה אֱלֹהִים וּמַעֲנָה: רֹאשִׁיתוֹ מוֹץ נִהְדָּף. וְאַחֲרִיתוֹ
קֶשׁ נִדָּף. וּבְחַיָּיו בַּעֲשׂוֹב נִשְׁדָּף. וְהָאֱלֹהִים יִבְקֹשׁ אֶת נִדְּפָךְ:
מִיּוֹם צֵאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ. יְגוֹן לֵילוֹ וְאַנְחָה יוֹמוֹ: אִם הַיּוֹם יָרוּם.
מִחֵר תּוֹלָעִים יָרֹם: הַמּוֹץ יִדְפֶּנּוּ. וְהַקּוֹץ יִנְפֶּנּוּ: אִם יִשְׁבַּע
יִרְשָׁע. וְאִם יִרְעַב עַל פֶּת לֶחֶם יִפְשָׁע: לִרְדּוֹף הָעוֹשֶׁר כָּלוּ
נִשְׁרָיו. וְיִשְׁכַּח הַמּוֹת וְהוּא אַחֲרָיו: בַּעַת הַמִּצַּר יָרַב אֲמָרָיו.
וְיִחַלֵּיק דְּבָרָיו. וְיִרְבֶּה נִדְרָיו. וּבִצֵּאתוֹ לַמֶּרְחָב. יִחַל דְּבָרָיו.
וְיִשְׁכַּח נִדְרָיו. וְיִחַזֵּק בְּרִיחֵי שַׁעְרָיו. וְהַמּוֹת בַּחֲדָרָיו: וְיִרְבֶּה
שׁוֹמְרִים מִכָּל עֵבֶר וְהָאוֹרֵב יוֹשֵׁב לוֹ בַּחֲדָר. וְהַזֹּאֵב לֹא יַעֲצֹרֵנּוּ
נִדָּר. מִבֹּא אֶל הָעֵדֶר: בָּא וְלֹא יָדַע לָמָּה. וְיִשְׁמַח וְלֹא יָדַע
בְּמָה: וְיַחֲיִי וְלֹא יָדַע כְּמָה. בִּילְדוּתוֹ הוֹלֵךְ בְּשִׁרְיוֹתָיו. וּבְכֹאֲשֶׁר
תִּחַל רוּחַ יְיָ לַפְעָמוֹ. וְתַעֲזֹרֵר לְאַסּוֹף חֵיל וְהוֹן וְיִסַּע מִמִּקְוֵמוֹ

ich erschaffen? Bloß barufen um Unglück zu sehen, so wäre wahrlich mein Aufenthalt dort vorzuziehen gewesen, als in diese Welt einzugehen, um Schuld zu mehren und zu häufen. O Ewiger! richte mich nach deiner Barmherzigkeit, nicht in deinem Zorne, damit du mich nicht verachtest. Denn wahrlich was ist der Mensch, daß du ihn richten solltest, wie kannst du ein eitles Nichts wagen, das auf der Wage weder leicht noch schwer ist; was nützt es dir den Wind auf die Wage zu legen? Vom Tage seiner Geburt an ist er gedrückt und geplagt, gequält, von Gott gestraft und gepeinigt. Sein Anfang ist verwehte Spreu, sein Ende aufgelöstes Stroh, sein Leben wie verwelktes Gras, und diesen Verfolgten sollte Gott suchen? Vom Augenblicke, wo er den Mutter-schooß verließ, füllte Kummer seine Nächte und Seufzer seine Tage. Ist er heute stolz, morgen ist er Würmern preisgegeben. Spreu verweht ihn, ein Dorn kann ihm Unglück bringen. Wohlhabend, ist er muthig; hungernd, frevelt er eines Stück Brotes wegen. Mit Abiderschnelle verfolgt er den Reichthum, den auf den Fuß folgenden Tod gänzlich vergessend. Im Drange viele Worte spendend, heuchlerische Reden ausstossend, Gelübde auf Gelübde häufend. Von Angst befreiet, entweicht er sein Wort, sein Gelübde vergessend, während die Niegel seines Thores zu befestigen, während der Tod schon im Zimmer weilet. Obwohl die Hüter von allen Seiten vermehrend, ist der Pauernde schon im Zimmer. Den Wolf hält kein Zaum auf, die Heerde zu besuchen. In die Welt eintretend, nicht wissend warum? sich freuend, ohne zu wissen mit was? lebend, ohne zu wissen wie lange? In der Jugend dem Dunkel folgend; beunruhigt

לרֶכּוּב אֲנִיּוֹת. וְלַרְדּוֹף בְּצִיּוֹת וּלְהִבִּיא נַפְשׁוֹ בְּמַעֲוֹנוֹת אֲרִיּוֹת.
וְהִיא מִתְהַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת: וּבְחֻשְׁבוֹ כִּי רַב הוֹדוֹ. וְכִי כַּבִּיר
מִצָּאָה יָדוֹ. בְּשָׁלוֹם שׂוֹרֵד יְבוֹאֵנּוּ. וְעֵינָיו פִּקְחָ וְאִיגָנוּ: וְכָל
עֵת הוּא מְזַמֵּן לְתִלְאוֹת. חוֹלְפוֹת וּבָאוֹת. וּבְכָל שְׁעוֹת מְאוֹרְעוֹת.
בְּכָל הַרְגָּעִים. לְפָגְעִים. וּבְכָל הַיָּמִים. עָלָיו אִימִים: אִם רָגַע
יַעֲמֹד בְּשִׁלּוֹה. פָּתַע תְּבוֹאָהּ הָזֶה: אוֹ בְּמִלְחָמָה יָבֹא וַחֲרָב
תִּגְפּוּהוּ. אוֹ קָשֶׁת נְחוּשָׁה תַּחֲלִפְהוּ: אוֹ יִקְיֹפּוּהוּ יְגוֹנִים. יִשְׁטַפּוּהוּ
מִיַּם יְדוֹנִים. אוֹ יִמְצְאוּהוּ חֲלָיִים רָעִים וְנֶאֱמָנִים: עַד יִהְיֶה
לְמִשָּׁא עַל נַפְשׁוֹ. וְיִמְצָא מְרוֹרֶת פְּתָנִים בְּדַבְּשׁוֹ: וּבִיעַת כְּאִבּוֹ
יִגְדֹל. שִׁכְלוֹ יִדָּל. וְנִעְרִים יִתְקַלְסוּ בוֹ וְתַעֲלוּלִים יִמְשְׁלוּ בוֹ:
וְיִהְיֶה לְטוֹרַח עַל יוֹצְאֵי מַעְיוֹ. וְיִתְנַכְּרוּ לוֹ כָּל יוֹדְעָיו: וּבְכֹא
עֵתוֹ יֵצֵא מִחֲצָרָיו לַחֲצַר מוֹת. וּמִצֵּל חֲדָרָיו. לְצִלְמוֹת: וְיִפְשֹׁט
רַקְמָה. וְתוֹלַע. וְיִלְבֹּשׁ רִמָּה. וְתוֹלַע. וְלַעֲפָר יִשְׁכַּב וְיִשׁוּב אֶל
יְסוֹדוֹ אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ חָצַב: וְלֹאִישׁ אֲשֶׁר אֱלֹה לֹו מְתִי יִמְצָא עֵת
תְּשׁוּבָה. לְרַחוּץ חֵלְאֵת מְשׁוּבָה. וְהַיּוֹם קָצָר וְהַמְּלָאכָה מְרַבָּה:
וְהַנּוֹגְשִׁים אֲצִים. חֲשִׁים וְרָצִים. וְהַזְמָן מִמֶּנּוּ שׁוֹחֵק. וּבַעַל הַבַּיִת
רוֹחֵק: לִכְן נָא אֱלֹהֵי זְכוֹר אֱלֹה הַתִּלְאוֹת. אֲשֶׁר עַל אָדָם
בָּאוּ: וְאִם אֲנִי הִרְעוֹתִי. אַתָּה תִּטֵּב: וְאֵל תִּגְמֹל כִּדְדָה

ihn der Geist; so zieht er aus Vermögen zu sammeln, seinen Platz verlassend, Schiffe zu besteigen, sich in Wüsten zu wagen, in Löwenwohnungen sein Leben in Gefahr zu setzen, zwischen wilden Thieren zu wandeln. Glaubt er nun Pracht genug zu besitzen, hinlänglich gesammelt zu haben, in Frieden weilend, überfällt ihn der Räuber, und kaum hat er die Augen geöffnet, ist die Herrlichkeit verschwunden. Immer Unglück ausgesetzt das abwechselnd kommt; jede Stund bringt schlimmes Ereigniß, jeder Augenblick böje Zufälle, jeder Tag neue Angst. Einen Augenblick friedlich gelebt, ereilt ihn Unfall. In Krieg ziehend, vom Schwerte getroffen, geschlagen von eherner Lanze. Oder von Kummer umringt, von reißenden Fluthen überschwemmt, von schweren Krankheiten heimgesucht. Bis er zur Last sich selber wird, Schlangengift in Honig findend. Während der Schmerz zunimmt, nimmt der Verstand ab. Knaben spotten seiner. Jugend ihn beherrscht. Seinen Kindern selbst zur Last, seinen Bekannten fremd. Wenn die Zeit herannahet, tritt er aus seinem Hofe in den Friedhof ein, von seiner Gemächer Schatten in den Todesshatten. Püpur und Stickerien ausziehend, sich mit Wurm und Verwesung belleidend. Sich in Staub legend in das Element zurückkehrend, von dem er genommen ist. Der Mann, dem dieses widerfährt, wann findet er Zeit zur Reue, der Handlungen Unrath abzuwaschen? Die Zeit ist kurz, die Arbeit groß. Die Befehlshaber drängen, laufend und eilend, lächelt die Zeit von ihm hinweg, der der Hauseigenthümer dringt. Gedenke daher, o Gott! dieser Unglücksfälle, welche den Menschen oft heimsuchen. Habe ich schlecht gehandelt, wirfst du mir doch Gutes er-

בְּמַדָּה. לְאִישׁ אֲשֶׁר עֲוֹנוֹתָיו בְּלִי מַדָּה. וּבְמֹזְאוֹ יִלָּךְ בְּלִי חֶמְדָּה:

אֱלֹהֵי אִם עֲוֹנִי מִנְשׂוֹא גְדוֹל. מֶה תַּעֲשֶׂה לְשִׁמָּה הַגְדוֹל:
וְאִם לֹא אוֹחִיל לְרַחֲמֶיךָ מִי יָחוּס עָלַי חוּץ מִמֶּךָ: לָכֵן אִם
תִּקְטְלֵנִי לֶךְ אֵיחָל. וְאִם תִּבְקֹשׁ לְעֹנִי אֲבָרַח מִמֶּךָ אֵלֶיךָ.
וְאֶת־כִּסֵּה מִחֲמַתְךָ בְּצִלְךָ: וּבְשׂוּלִי רַחֲמֶיךָ אֶחְזִיק. עַד אִם
רַחֲמַתְנִי. וְלֹא אֲשַׁלַּחְךָ כִּי אִם בִּרְכַּתְנִי: זְכוֹר נָא כִּי כְחוֹמֶר
עָשִׂיתָנִי. וּבְאֵלֶּה הַתְּלָאוֹת נִסִּיתָנִי: עַל כֵּן לֹא תִפְקֹד עָלַי
בְּמַעֲלָלַי. וְאֵל תֹּאכִילֵנִי פִּרִי פִּעְלִי. וְהֶאֱרַךְ לִי אִפְּסָה. וְאֵל תִּקְרִיב
יוֹמִי. עַד אֲכִין צָדָה לָשׁוּב אֶל מְקוֹמִי: וְאֵל תִּחְזִיק עָלַי לְמַהֵר
לְשַׁלַּחֲנִי מִן הָאָרֶץ. וּמִשְׁאֲרוֹת אֲשָׁמִי צָרוּרוֹת עַל שִׁכְמִי:
וּבְהַעֲלוֹתְךָ בְּמִשְׁקַל עֲוֹנוֹתַי. שִׁים לֶךְ בְּכַף שִׁנְיָה תְּלָאוֹתַי. וּבְזִכְרְךָ
רָשָׁעִי וּמְרֹדִי. זְכוֹר עֲגִי וּמְרֹדִי. וְשִׁים אֵלֶּה. נוֹכַח אֵלֶּה: וּזְכוֹר
נָא אֱלֹהֵי כִּי זֶה כְּמָה לְאָרֶץ נוֹד צִנְפַּתְנִי. וּבְכוֹר גְּלוּת בְּחִנְתְּנִי.
וּמְרוֹב רָשָׁעִי צִרְפַּתְנִי. וְלֹא שִׁרְפַּתְנִי. וַיִּדְעָתִי כִּי לְטוֹבָתִי
נִסִּיתָנִי. וְאַמּוֹנָה עֲנִיתָנִי: וְלִהְיוֹב לִי בְּאַחֲרִיתִי בְּמִבְחַן הַתְּלָאוֹת
הַבְּאֲתָנִי. לָכֵן אֱלֹהֵי יְהוָה עָלַי רַחֲמֶיךָ. וְאֵל תִּבְלָה עָלַי זַעֲמֶיךָ:
וְאֵל תִּגְמְלֵנִי כְּמַעֲבְדִּי. וְאָמֹר לְמַלְאֲךְ הַמִּשְׁחִית דִּי: וּמָה

weisen. Nur nicht Gleiches mit Gleichem vergelten, dem Manne, dessen Sünden ohne Maß sind, und der im Tode ohne alle Lust abzieht.

Mein Gott! kannst du meine Sünde nicht verzeihen wegen ihrer Größe, was beginnst du mit deines Namens Größe? Darf ich deiner Barmherzigkeit nicht entgegenhoffen, wer wird außer dir meiner schonen? Darum hoffe ich zu dir, selbst wenn du mich tödest; suchst du meine Sünden, so fliehe ich vor dir zu — dir selbst, vor deinem Zorne berge ich mich in deinem Schatten. Am Saume deiner Barmherzigkeit halte ich mich fest, bis du dich meiner erbarmst, nicht eher von dir ablassend, bis du Segen mir gespendet. Gedenke doch, daß du wie Lehm mich geformt und dennoch mit solchem Unheil heimgesucht. Ahnde daher meine Thaten nicht, lasse mich die Früchte meiner Handlungen nicht genießen, sei mir langmüthig, laß meinen Sterbetag nicht eher erscheinen, als bis ich mich vorbereitet habe, auf meinen Platz zurückzukehren. Ueberwältige mich nicht, mich schnell von der Erde zu jagen, den Sauerteig meiner Schuld noch auf die Schulter gebunden. Legst du auf die Wagschale meine Sünden, lege in die zweite mein Unglück; gedenkst du meines Frevels und meiner Empörung, gedenke auch meines Wehes und Elendes; lege eines neben das andere. Gedenke, daß du mich in das Land der Unstätigkeit geschleudert, geprüft im Schmelztigel des Herumwanderns, aus manchem Laster geläutert. Ich weiß, du prüfst mich zu meinem Guten, Glubens halber nur hast mich gepeinigt. Damit es am Ende mir wohlgerhe, hast du mich auf den Prüfstein des Leidens gebracht, möge dein Erbarmen für mich

מַעֲלָתִי וְיִתְרוֹנִי. כִּי תִבְקֹשׁ לַעֲוֹנִי: וְתִשָּׂא עָלַי מִשְׁמֶר. וְתִצְדָּנִי
 כְּתוּבָא מִכְמָר: הֲלֹא יָמִי חָלַף רַבָּם וְאֵינָם. וְהַנְּשֹׂאֲרִים יִמְקוּ
 בְּעוֹנָם: וְאִם הַיּוֹם לִפְנֵיךָ הֵנִי. מִחֵר עֵינֶיךָ בִּי וְאֵינֶנִּי: וְעָתָה
 לָמָּה אָמוּת. כִּי תֹאכְלֵנִי הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת: אֱלֹהֵי שָׁמַיִם
 עֵינֶיךָ עָלַי לְטוֹבָה לְשֹׂאֲרֵית יָמֵי הַמַּעֲשִׂים. וְאַל תִּרְדּוּף הַשְׂרִידִים
 וְהַפְּלִטִים: וְהַפְּלִיטָה הַנְּשֹׂאֲרָת מִכָּרֶד מְהוּמוֹתַי. אֵל יַחֲסִלְנָה
 יְלֶק אֲשֵׁמוֹתַי: כִּי יֵצִיר כְּפִידָא אֲנִי. וְיִמָּה יִסְכּוֹן לֵךְ כִּי רַמָּה
 תִּקְחֵנִי לְאוֹכֵל. יִגִּיעַ כְּפִידָא כִּי תֹאכְל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי לָשׁוּב עָלַי בְּרַחֲמִים. וְלִהְיוֹתִי
 בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. וְלִתְחַנּוּתִי תִכֵּין לִבִּי וְתִקְשִׁיב אָזְנוֹךָ.
 וְתִפְתַּח לִבִּי בְּתוֹרָתְךָ. וְתַטַּע בְּרַעֲיוֹנִי יְרֻתָּךְ: וְתִגְזֹר עָלַי
 גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת. וְתִבְטֹל מֵעָלַי גְּזֵרוֹת רָעוֹת: וְאַל תִּבְיֹאֲנִי לִידי
 גְּפִיוֹן. וְלֹא לִידי בְּזִיוֹן: וּמִכָּל פְּגָעִים רָעִים הַצִּילֵנִי. וְעַד יַעֲבוֹר
 הַיּוֹם בְּצִלְךָ תִּסְתִּירֵנִי: וְהָיָה עִם פִּי וְהִגִּיוֹנִי. וְשִׁמּוֹר דְּרָכֵי
 מַחֲטָא בְּלִשׁוֹנִי: וְזִכְרֵנוּ בְּזִכְרוֹן וְרָצוֹן עֲמָךְ. וּבִבְנִין אוֹלָמָךְ
 לִרְאוֹת בְּטוֹבָת בְּחִירָךְ. וְנִכְנִי לְשַׁחַר דְּבִירָךְ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ:
 וְלִרְצוֹת אֲבָנֵי וְעִפְרוֹתָיו. וְרִגְבֵי חֲרָבוֹתָיו. וְתִבְנֶה שׁוֹמְמוֹתָיו:

rege werden, nicht dein Zorn über mich sich ausgießen. Mögſt nicht nach meinen
 Sündun gen mir vergelten, dem verderbenden Engel ſagend, halt ein! Welchen Vor-
 zug könnte ich aufweiſen, ſollteſt du meine Sünden ſuchen; und mich bewachen, ein-
 gefangen wie ein Reh im Neze. Meiner Lebenszeit größter Theil iſt verſchwunden der
 Neſt, für Sünden abgeblüht. Heute ſtehe ich vor dir, morgen trifft mich dein Blick,
 und ich bin verſchwunden. Warum ſoll ich nun ſterben, mich verzehrt das große Feuer.
 Mein Gott, wende mir einen freundlichen Blick zu für den kleinen Neſt der Tage,
 verfolge die Flüchtigen und Entronnenen nicht, der Neſt, den der Verwirrung Hagel
 ſtehen ließ, möge nicht der Scheußreck der Schulden vernichten; denn ich bin deiner
 Hände Geſchöpf was kann es dir nützen, wenn ich dem Wurm mit Speiſe diene?
 wirſt du deiner Hände Werk ſelbſt vernichten?

Ewiger, mein Gott! möge es dein Wille ſein, ſich mir mit Barmherzigkeit zu-
 zuwenden, mich mit vollkommener Reue dir zuzuführen, meinem Flehen deine Auf-
 merksamkeit ſchenken, mit deinem Ohre vernehme; deinen Lehren mein Herz öffnet.
 Ehrfurcht vor dir in meine Gedanken pflanzt; gute Beſchlüſſe mir angedeihen läßt,
 böſe von mir zurückhält. Führe mich nicht in Verſuchung, laſſe mir keine Verachtung
 begegnen. Rette mich vor ſchlimmen Zufällen biſ das Unglück vorbei iſt, berge mich
 in deinen Schatten. Sei mit meinem Munde und meinen Gedanken, hüte mich mit
 meiner Zunge zu ſündigen.

אלהי ידעתי המתחננים לפניך. יליצו עליהם מעשים
טובים אשר הקדימו. או צדקותיהם אשר הרימו. ואני אין
בי לא צדק ולא כושר. לא חסד ולא יושר. לא תחנה ולא
מדה טובה. לא עבודה ולא תשובה: לכן אל תסתר פניך
מפני. ומלפניך אל תשליכני: ובעת מן העולם תוציאני. לחיי
העולם הבא בשלום תביאני: ועם החסידים בכבוד תושיבני:
ועם המנויים בחלד חלקם בחיים תמניני: ולאור באור פניך
תזכני. ותשוב תחנינו: ומתהומות הארץ תשוב תעלני. ואומר
אודך פי אנפת בי ישוב אפך ותנחמני: ולך יי חסד על כל
הטובה אשר גמלתני ואשר עד יום מותי תגמלני. וביראתך
הטהורה אל אחד תחזקני ובתורתך התמימה תאמציני. ועל
כל זה. אני חייב להודות. להלל. לשבח לפאר. ולרומם. לברך
ולקדש. וליחד את שמך הגדול. הגבור והנורא. בפי ישרים.
בתפלה. וב לשון חסידים תתקדש. ובקרוב קדושים תתהלל.
ובלהקת אראלים תתפאר ותתהדר. תשתבח בפי רחמים.
תתקדש בפי קדושים. תתרום בפי מלאכים. תתיחד בפי
מיחדיך תתנשא בפי מנשאים. כי אין כמוך באלהים יי ואין

Mein Gott! ich weiß, alle diejenigen, welche vor dir flehen, lassen gewöhnlich ihre guten Werke für sich sprechen, welche sie voranschickten, oder ihre Tugenden, welche sie ausübten; bei mir aber ist weder Gerechtigkeit noch Tugend, weder frommer Sinn noch Redlichkeit, weder Gebet noch gute Eigenschaften, weder Gottesdienst noch Reue. Verberge deshalb dein Antlitz nicht vor mir, werfe mich nicht von dir; und zur Zeit, wenn du aus der Welt mich führst, führe mich in Frieden zum Leben in der andern Welt. Nehme mich in die Wahl derjenigen auf, welche bestimmt sind, in jenem Leben ihren Theil zu genießen. Beglücke mich, mit dem Lichte deines Antlitzes erleuchtet zu werden, mich neu belebend; mich von tiefen Abgründen abermals emporhebend, ich spreche dann, ich danke dir o Gott! daß du mir gezürnt, dein Zorn legt sich und du tröstest mich. Du, o Gott! übest Gnad' aus über das Gute, welches du mir vergaltst, bis zu meinem Sterbetage. Einziger Gott, stärke mich in der reinen Ehrfurcht vor dir, durch deine vollkommene Lehre mich kräftigend; deshalb bin ich verpflichtet, dich zu loben, zu preisen, zu erhöhen, zu heiligen und deinen großen Namen für einzig zu erklären, der mächtig und furchtbar ist. Im Munde der Redlichen wirst du gepriesen, durch den Mund der Frommen geheiligt, gelobt von den Heiligen, in den Engelschören gerühmt, gebenedeiet von deinen Geliebten, erhoben durch die Himmelschaaren; denn es ist keiner deines Gleichen, o Herr, keiner kann deine Werke nachahmen! In

בְּמַעֲשֵׂיךָ: וּבְמַחְנוֹת חַיּוֹת וְאוֹפָנִים. וּכְרוּבִים. וְעִירִין קְדִישִׁין.
 תִּתְנַשֵּׂא וְתִתְעַלֶּה בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל. וְתִתְיַחַד בְּפִי מִיַּחַדֶּיךָ בְּמוֹרָא
 וּפְחָד. עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל עִם אֶחָד: בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ
 מִתַּחַת אֵין עוֹד:

יְהִי לְרָצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהַגִּיזוֹן לִפִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

den Heeren der Cherubim, der himmlischen heiligen Wesen, wirst du gepriesen und
 erhoben im Himmel, dein Volk Israel erkennet mit Ehrfurcht und Demuth deine
 Einheit an, im Himmel oben und auf der Erde unten ist Keiner außer dir.

Mögen die Worte meines Mundes dir zum Wohlgefallen sein, und die Gedanken
 meines Herzens vor dir, o Schöpfer und Befreier!

